

G. István László

A rozsdafa

A rozsdafa mint forgó fémkéreg nőtt
álmomban – nem volt földhöz kötve,
álmok halála táplálta, a fontos és
elfelejtett szavaké, fémes utóízek, amelyek
az emlékezés éteres terében
is nehezen előhívhatók. Gyökere
nem kapaszkodott, csak, mint a hulló
lába vagy az áramütött béka vonagló
tagja, ütemesen mozgott, mutatta a törzs
vonalát, mindig ugyanazt. A törzs acélzsilett,
ahogy a mosogatóban hosszan felejtett
ezüstkések pengéje forog a
lúgos lében, rozsdaszínben fogott
meg minden élőlényt maga körül.
Rengeteg állat mászkált rajta,
hidegvérű rágcsálók öregasszonyarccal,
itt-ott lágyhéjú tojást hagytak
maguk után, de azok leesve is, pengő
hangjaikkal nem törtek el. A koronában
nyüzsögtek a hangyák, ezer irányban vonultak,
tömött, mégis felhabzó felhőként
mutatták, hogy mi lesz velünk. Ezt
az álmat elfelejtettem – nem mondom,
nem írom. Nem bánt. Nem vág meg,
csak a rozsdaeél.

A bokor és a polip

Két fiú, szemük helyén iszapcsillogással,
kezükben baseballütőkkel agyba-főbe
vert egy vékony gerincű macskát. De
nem eléggé, mert az ütések után a macska
egy sáros árokban magához tért, és
vinnyogásával kérdőre vonta a Holdat.
A Hold helyett a franciaágyban feleségét
tapogató féléber férfi válaszolt – szeretkezni
akart, átölelte szőrös alkarjával az
asszony mellét, mértmost, mértmost, suttogetta

az asszony, és kezdődött a tánc: a macska
 lába üszkösödni kezdett, és úgy ugrálgatott,
 hogy árnyéka a temetőkert téglafalán
 egy égbe hasztalan kapaszkodó bokor
 sziluettjét idézte. A szeretkező párra
 vetülő lámpafény pedig amóbamozgással
 a vak térben tapogatózó polip képét vetette
 a klórszagú lepedőre. A bokor és a polip
 megértették egymást – összerendezett ritmusuk
 a tengerhullámvásznál is mélyebb megnyugvást,
 harmóniát, elnyugvó, a mélyalváshoz
 készülődő Föld lélegzetének hegyeit, völgyeit
 rajzolta ki – mindenki érezhette, aki
 összevetette őket, hogy van remény.

Tóth Kinga

szoborpark

„szabad élet, szabad madár, szabad, aki szabadon jár”

rád nőtt egy béka egy tücsök a lábából
 tintacérnákon kapaszkodik egy letakaróbogár
 tintalábakkal takarod magad gumikerekekre
 kötöd a messzevivő túracipőt függőágyat
 kötözöl a fák közé és hidegben alszol
 hidegre jössz haza is kisebbek a hegyek de
 amíg lehet amíg nem torlaszolják kitarolt
 erdőkkal az egyik nyelvet a másiktól amíg
 nem hordják le a hegyeket és nem fejezik
 be azonnali intézkedéssel a barlangjáratokat
 az egyik és a másik nyelvem között
 addig elérlek addig a réteken még nem
 húznak fehér tiltóvonalakat ez a bokor
 szögleten kívüli ez a nyúlüreg idegenség és
 veszélyes ez a mondat újraformálós mert
 másik szókatagóriákat tartalmaz a sátorhelyed
 a fűszálakat csak a feléig kaszálhatják
 mert a centiméter is tiloszó lesz
 mint a hegy egyik fele a másik viszont
 itthoni mi lesz a kétfajta kövekkel
 a kétoldalú hegyekkel átváltozik-e a folyó színe
 ha meglátogatlak átváltozik-e a visszhang
 ha át akarok ordítani vagy biciklizz most